

DUURT TE LANG

DUURT TE LANG

**DOOR
JAN PRINS**

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het zogenaamde fiction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande -overleden of nog in leven zijnde- personen berust op puur toeval.

Colofon:

Druk: januari 2019

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2019 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: eigen foto en Fotolia 213537076

ISBN / EAN: 978-94-021872-4-3 Paperback

ISBN / EAN: 978-94-021872-5-0 E-book

NUR: 344

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

**Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.**

VOOR HERMAN EN WILLEMIEN

INHOUD

COLOFON	4
PROLOOG.....	9
CRISIS.....	11
AFSCHEID.....	19
MISTERLAND.....	28
SOLLICITATIE	37
LOUISE.....	44
BAAN	52
CONFRONTATIE.....	60
ITALIAANSE MEREN	70
VILLA MONDRIAAN	79
CARAVAN	88
VERLOOFDE.....	96
SCHRIEVERSPAD	101
DINER.....	108
AFTOCHT	116
VRIENDSCHAP	122
SCHATZOEKEN.....	128
WODEHOUSE	135
TWIJFEL.....	143

BESLISSING	150
BEDREIGD.....	157
BEDROGEN.....	165
KANS	171
AANVAL	179
LIEFDE.....	186
REIS.....	191
DRIE MAANDEN LATER.....	202
DRIE JAAR LATER	205
VERANTWOORDING	210
EERDER VERSCHENEN:.....	212

PROLOOG

Snakkend naar adem kwam ze boven en sloeg wild om zich heen, maar voor ze er erg in had trokken duistere krachten haar weer naar de diepte. De maan scheen tussen de wolken door op de grens van Duitsland en Nederland en belichtte de bossen van het buurtschap Kotten van Winterswijk. Een angstige schreeuw klonk tussen de bomen waar in een meertje een jonge vrouw voor haar leven vocht om niet te verdrinken. Opnieuw ging ze kopje onder in het donkere water waar grote kringen zichtbaar waren als gevolg van de strijd op leven en dood die Cindy streed.

Een toevallige toeschouwer had haar samen met de Geest van Miste eerder op de nacht kunnen zien toen ze uit een stacaravan stapte op de nabijgelegen camping. In trance was ze naar de Italiaanse Meren gelopen, had ze zich langzaam uitgetkleed en was ze naakt het donkere water ingelopen om te zwemmen. Wat deed ze daar en waarom? Maar voordat daarop doorgedacht kon worden leek het wel of ze bij haar benen gegrepen werd en weer naar beneden werd getrokken. Waren het soms wortels van bomen waar ze in verstrikt was geraakt of een bosgeest die met haar afrekende?

Met een uiterste inspanning kwam ze boven en wist met haar laatste krachten een boomwortel vast te grijpen in een poging zich op de kant te trekken. Maar voordat ze zich op kon trekken werd ze opnieuw en nog heftiger vastgegrepen. Wie was sterker? Gillend en badend in het zweet werd Cindy wakker in haar bed, wild om zich heen grijpend...

CRISIS

“Je bent geen knip voor je neus waard! Nu zeg je het weer! Je bent liever lui dan moe!” Het was of Cindy een klap in haar gezicht kreeg toen haar vriend Mike haar dit woedend toeschreeuwde. Angstig dook ze weg in haar stoel. Woest liep hij door de kamer en het leek wel of hij haar werkelijk een dreun wilde verkopen. “Snap je niet dat we dringend geld nodig hebben? Hoe moeten we anders de huur betalen, de stroom en de telefoonrekening? Als het zo blijft, worden we nog op straat gezet!” “Maar,” wierp Cindy tegen. “Wat kan ik er nou aan doen dat mijn baas de sportschool zomaar opheft! Van de ene op de andere dag sta ik na drie jaar op straat! Dat kon ik toch niet weten! Het is stijlloos, maar ik kan er niets aan doen!” Wild schopte Mike een stoel de hoek in. “Mag zo zijn. Maar nu moet je als de donder een andere baan zoeken, anders staan we de volgende maand op straat!”

“Zal ik echt wel doen. Morgen ga ik naar het UWV om te kijken of er vacatures zijn.” Ze keek hem aan, maar hij mompelde alleen maar dat het tijd werd dat ze dat zou doen en bleef haar kwaad aankijken. “Maar wat ga jij dan doen, Mike. Wanneer breng jij eens geld binnen? Hoe wil je dat doen?” Nu waren de rapen helemaal gaar. “Ik? Hoe durf je. Je weet toch dat ik vrijwilligerswerk doe? Ik begeleid daklozen en probeer die weer op weg te helpen.”

“Ja, dat is mooi, heel nobel van je. Maar daar kunnen we geen boter voor op brood van kopen, dat kost alleen maar en brengt niets op.”

Er verdween nog een stoel onvrijwillig in een hoek en de woede van Mike kwam tot een kookpunt. “Dacht dat je van me hield,” wist hij er met moeite uit te brengen. “Van jouw liefde merk ik trouwens ook niets. Het lijkt wel of ik alleen maar meetel als ik geld in het laatje breng! Ik ben jouw verdienmodel niet!”, dit was de bal die hij kon verwachten en beiden keken elkaar aan met haat in de ogen. Mike hield dreigend een derde stoel vast en leek hem elk moment naar haar hoofd te willen smijten...

Cindy was over de ergste schrik heen, stond op, wees dreigend naar hem en voegde toe: “Nog één woord en ik ben weg. Met jouw mooie praatjes heb je me in de kroeg versiert en ben ik bij je ingetrokken. Ingetrokken in wat een krot bleek te zijn, ingericht met sinaasappelkistjes en een matras op de grond. Maar je praatjes dat je snel geld zou verdienen bleken allemaal leugens. Met mijn spaargeld is dit hier allemaal ingericht en je leeft van mijn geld, geen cent breng je binnen. En nu zo tegen me tekeergaan over iets waar ik niets aan kan doen? Nog één woord...”

Mike keek haar aan, zette de stoel neer en slikte een opmerking in die ongetwijfeld de sfeer niet zou verbeteren. “Wil je een wijntje?” was het enige wat hij nog uit kon brengen. “Morgen ga ik naar het UWV om een baan te vinden en jij gaat met me mee om hetzelfde te doen! Je kunt niet eeuwig de lapzwans uithangen en leven op mijn portemonnee!” “Om de dood niet! Ik doe dat niet, ik heb een opdracht naar de jongens toe om ze uit de goot te

halen. Dat is mijn werk!”

“Oké, als dat je standpunt is, als je niets in wilt brengen om samen te leven, dan denk ik dat ik weg ga, het duurt te lang! De seks is meer dan oké, maar om samen te leven is meer nodig. Dan zoek je het maar uit, nogmaals het DUURT TE LANG!! Maar eerst ga ik mijn moeder opzoeken in het ziekenhuis. Daarna zien we wel verder.” Cindy liep kwaad en gekwetst de deur uit.

Op haar oude racefiets vloog Cindy door de straten van Winterswijk richting het ziekenhuis Koningin Beatrix. Bij elke trap dacht ze woedend aan haar vriend Mike en de ruzie die ze net hadden gehad. Hoe durfde hij dat allemaal haar voor de voeten te gooien. Dat terwijl ze zoveel voor hem had gedaan en nog steeds deed. Maar waarom deed ze dat eigenlijk? Vroeg ze zich opeens af. Het leek wel of het nooit genoeg was wat ze deed. Steeds stelde hij nieuwe eisen, meestal heel subtiel en met verleidelijk en charmant gedrag, maar toch bleken het altijd eisen te zijn.

Nu was ze onderweg naar haar moeder die ernstig ziek in het ziekenhuis lag. Ook die was erin geslaagd veel foute relaties aan te gaan, ze leek wel op haar. Waarom vielen ze toch steeds op foute mannen? Hoe kwam het toch dat ze een relatie aangingen met op het oog een heel charmante en lieve man waarop ze dachten te kunnen bouwen, maar die later allerlei problemen bleek te hebben? Desalniettemin namen ze dat altijd voor lief, sterker nog ze voelden een onbedwingbare behoefte om hem te helpen en te redden uit zijn situatie zodat hij voor hen nog meer de gedroomde prins op het witte paard zou

zijn. Maar die droom kwam voor haar moeder en nu ook voor haar nooit uit: het leek wel dat hoe langer hun relatie duurde, ze steeds meer in de spreekwoordelijke duisternis terechtkwamen. Het werd nooit beter, alleen maar slechter. Ze wilde alles doen om hem – Mike – gelukkig te maken, in de hoop dat hij haar ook gelukkig zou maken. Een hoop die ijdel bleek. De geschiedenis van haar moeder herhaalde zich nu bij haar! Wat moest ze doen? Met hem breken of verdiende hij nog een kans? En waarom voelde ze zich nu opeens schuldig?

Maar er was een praktisch probleem: haar geld was op. Al haar geld had ze gebruikt om hun zolderetage in te richten en om Mike te onderhouden. Waar moest ze heen en waar moest ze van leven? Haar baan als fitnessinstructeur in de sportschool was abrupt gestopt toen haar baas de stekker uit het bedrijf trok en de zaak ophief. Opeens stond ze werkloos op straat en moest ze naar het UWV om een werkloosheidsuitkering aan te vragen. Maar wie weet hoe lang dat zou duren? Ze kon dus geen kant op!

Bij het Beatrixpark aangekomen stalde ze haar fiets in de fietsenstalling, deed haar rugzak om en liep het ziekenhuis in, op weg naar de afdeling oncologie waar haar moeder lag.

Cindy nam de lift naar de verdieping met de afdeling oncologie en liep de ziekenkamer binnen. Tot haar schrik was ze daar niet. Ze snelde naar de zusterpost met het angstige gevoel dat er iets mis zou zijn. Dat bleek inderdaad het geval: haar moeder was er slecht aan toe en ze hadden haar op een kamer alleen gelegd. “Het gaat

niet goed met haar, ze is stervende”, deelde de Hoofdzuster haar bezorgd mee. “We kunnen niets meer voor haar doen”. Die klap kwam hard aan en Cindy barstte in tranen uit. De hoofdzuster nam haar mee naar een aparte kamer, gaf een glas water en probeerde haar te troosten, voor zover dat kon tenminste. “Cindy, alles is eraan gedaan om haar borstkanker onder de knie te krijgen. Dat leek lang heel goed te gaan, maar na vier jaar kwam de kanker terug, heftiger dan voorheen. De dokter heeft haar laten bestralen en er werkelijk alles aan gedaan, maar ook wij moeten het hoofd buigen voor het noodlot dat kanker heet. We doen er alles aan dat ze geen pijn heeft en een waardig einde krijgt. Het spijt me heel erg voor je, maar het is niet anders. Je zult je moeten voorbereiden op haar dood.”

Na enige tijd had ze zichzelf weer in de hand en liep ze bezorgd de kamer binnen die de Hoofdzuster haar gewezen had. Er brandde een klein lichtje en in de schemering lag daar haar slapende moeder. In de drie dagen dat ze haar niet had gezien, was ze nu veranderd in een schim van zichzelf, bleek, mager en haast onherkenbaar. Ze ging stil naast haar zitten en pakte haar hand vast. Vermoeid opende ze na enige tijd haar ogen en keek Cindy aan. Zo bleven ze een tijdje zitten. Moeder en dochter, dochter en moeder. Meer was er niet. Er waren verder geen kinderen en de vader was al sinds Cindy vijf jaar oud was – nu twintig jaar geleden – uit beeld verdwenen. Ze hadden alleen elkaar nog.

“Kom dichterbij me, kind. Ik moet je wat vertellen.” Cindy schoof zo dicht mogelijk naar haar moeder toe zodat ze haar zwakke stem kon horen. “Cindy, het duurt niet lang

meer. Het is nu tijd om het je te vertellen. Je weet dat je vader en ik een heel moeilijk huwelijk hebben gehad. Hij haalde de gekste dingen uit en ik probeerde dat dan op te vangen en recht te breien. Dat werd steeds moeilijker, want hij eiste steeds meer van me tot ik het zat was en opgaf. Radeloos ben ik tenslotte het huis uit gevlucht. Niets heb ik meegenomen. Als ik maar weg was...” Vermoeid liet ze haar hoofd in de kussens vallen en mompelde in zichzelf. Cindy probeerde haar bezorgd wat water te laten drinken. Dat ging heel moeilijk en het liep langs haar mond. Ze veegde dat zorgzaam af met een tissue en keek naar haar moeder. *Wat zou ze nou willen zeggen?* Huilend keek ze naar haar moeder.

“Kind, huil niet,” klonk het plotseling. “Het is niet anders, ik ga dood. Kan niet meer vechten, het is over... Maar luister goed. Uit het huis waar je vader en ik woonden heb ik niets mee kunnen nemen. Daar hing een olieverfschilderij van mezelf dat door een beroemde kunstenaar was geschilderd. Kreeg hem cadeau van je vader bij jouw geboorte. Ga naar dat huis en probeer dat schilderij te vinden en neem het mee. Het is jouw erfenis voor je toekomst. Kijk er goed naar, het is heel veel waard. Het hing altijd op de overloop, maar heb het op de zolder verborgen voor ik wegging. Het kan natuurlijk zijn dat je vader het heeft gevonden en weer heeft opgehangen. Vraag het hem en neem het mee. Het is heel erg belangrijk!! Je toekomst hangt ervan af, haal het op...” Haar stem stierf weg en ze viel opnieuw terug in de kussens.

Cindy maakte een washandje nat, bette haar gezicht en probeerde haar weer wat te laten drinken, maar

tevergeefs. Ze lispelde, deed haar ogen dicht en leek heel ver met haar gedachten. Pijn trok door haar heen en deed haar ineenkrimpen. Cindy belde voor de zuster, die al snel binnenkwam. “Wat is er?” “Ze heeft zo'n pijn, kunt u daar wat aan doen?” De zuster draaide de morfiepomp wat hoger en al snel ontspande haar moeder zich.

Hoeveel tijd er was verlopen wist Cindy niet – dat was ook niet belangrijk – voordat haar moeder weer enig teken van leven gaf. Ze pakten elkaars handen vast, nu kon het nog... Hoelang nog? “Kind, ga weg bij die Mike,” zei ze uit het niets met een stem die krachtiger was dan ze verwachtte. “Hij is net als je vader. Hij buit je helemaal uit, laat hem alleen met zijn waandenkbeelden. Het zijn echt foute mannen! Kies voor jezelf. Dat portret van mij, daar heb je genoeg aan!” Cindy keek haar moeder verbaasd aan en liet zich in haar stoel zakken. Waar kwam dat vandaan? Ik dacht dat ze Mike aardig vond!

“Als ik er niet meer ben, kun je voorlopig in mijn appartement gaan wonen. De huur is twee maanden vooruitbetaald... Je bent de enige erfgenaam... Maar ik ben moe. Als je het niet erg vindt, ga ik wat rusten. Kom je morgen weer?” Huilend namen ze afscheid van elkaar, een laatste omhelzing, een laatste kus. Bij de deur zwaaide Cindy nog een laatste groet naar haar moeder die haar stil nakeek en onmachtig was om haar nog te groeten. Huilend liep ze naar de lift.

Beneden aangekomen voelde ze zich zo zwak dat ze eerst in het restaurant een kop sterke koffie nam om weer enigszins tot zichzelf te komen. “Mag ik bij je komen zitten?” klonk er een stem. “Ik ben de geestelijk raadsman

van het ziekenhuis. Kan ik je soms helpen? Wil je praten? Mijn naam is pastor Geerling.” En voor Cindy er erg in had stortte ze haar hart uit bij een totaal onbekende geestelijke. In een ver verleden was ze wel eens in een kerk geweest – met Kerst dacht ze – maar verder had ze er niets mee. De man kon goed luisteren, oordeelde niet en bood letterlijk en figuurlijk een schouder aan om op uit te huilen. Na de nodige koffie en zelfs een wijntje bracht hij haar naar de draaideur, waarna ze naar huis ging. Naar huis waar Mike wachtte...

AFSCHEID

Mike was net terug uit de sportschool waar hij zijn woede had losgelaten in het krachthonk, toen hij tegen negen uur die avond haar inmiddels vertrouwde stappen op de zoldertrap van hun etage aan de Spoorstraat hoorde. Hij keek op vanaf zijn plekje op de oude versleten leren bank, waar hij net een pilsje dronk. Piepend ging de deur open en Cindy stommelde naar binnen. Haar betraande gezicht viel hem direct op en er kwam slechts een zwakke “hoi” naar hem toe. Hij beantwoordde haar groet en opnieuw viel het hem op hoe goed ze eruitzag met haar slanke gestalte van één meter zeventig. Ze was ook goed geproportioneerd. Haar korte sportieve bobkapsel van zwart haar sierde haar sprekende gezicht en de doorgaans levendige ogen, die nu door tranen versluierd waren. Door het vele sporten dat ze deed, zoals hardlopen en volleybal, was ze zo lenig als een kat. Het was een heel prettige vrouw om mee om te gaan.

Cindy deed haar natte jas uit en ging naar de badkamer om haar haren te drogen die door een plotselinge herfstbui nat waren geworden. Ze keek Mike onderzoekend aan om te kijken hoe de stemming nu was. Maar deze was gelukkig weer bij zinnen gekomen, tenminste dat leek haar bij de eerste blik. “Hoe was het met je moeder?” “Heel slecht,” was het antwoord “Ze zal het niet lang meer

maken.” En ze deed hem verslag van hoe ze haar moeder had aangetroffen en wat er verder was gebeurd. Ze zei hem niets van wat haar moeder over het schilderij en de erfenis had gezegd. Dat hield ze zorgvuldig voor zichzelf, want dat ging hem zeker nu niets aan. Mike ontweek haar blik en wist niet veel meer te zeggen dan dat het erg was. Hij was duidelijk niet gewend om hier mee om te gaan. Cindy was teleurgesteld, maar kon ze meer verwachten van een man waarbij alles om zichzelf leek te draaien? Die zichzelf het belangrijkste vond.

Met zijn slungelige voorkomen van twee meter lang en lange blonde haar viel hij wel op, hij was een echte charmeur en vrouwen vielen als bosjes voor hem. Maar werken? Ja, vroeger scheen het dat hij timmerman was geweest, maar daar deed hij niets meer mee. Met zijn vijfentwintig jaar leefde hij liever op de zak van anderen. Een echte loser. Bitter draaide ze zich van hem af, schonk zich ook een pilsje in en ging in haar vertrouwde stoel zitten, die net als de bank en de rest van het interieur in de Kringloop was gevonden.

“En ga je morgen met me mee naar het UWV om zelf een baan te zoeken?” kon ze niet laten om te vragen. Mike keek haar vernietigend aan en dook in zijn mobieltje. “Waar ga je dat van betalen als je weer alleen bent?” vroeg ze plagerig. Opnieuw een snuif en een kwade blik was haar deel. “Dat zie je morgen wel,” voegde hij haar toe. “Zullen we even naar de kroeg gaan?” Cindy aarzelde, maar om zo de hele avond elkaar aan te kijken was ook niets, dus aarzelend stemde ze toe en liepen ze naar hun favoriete kroeg Grand Café Willinks aan de Wooldstraat, net om de hoek, waar ze een pilsje aan de bar bestelden.

Al snel ontmoetten ze een bevriend stel waar ze de rest van de avond mee doorbrachten. Beiden konden hun verhaal kwijt en na sluitingstijd gingen ze beter gehumeurd huiswaarts. De problemen waren niet weg, maar voor even leken ze toch minder zwaar.

Door haar betraande ogen heen kon Cindy, gekleed in een eenvoudig zwart jurkje met bijpassende kousen, haar blik niet van de kist afhouden waarin haar moeder lag. Terwijl de muziek het “Air” van Bach liet horen gingen haar gedachten onwillekeurig terug naar de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Die nacht na haar laatste bezoek aan haar moeder waren ze na een stevige vrijpartij, waarbij Mike zijn best deed om wat goed te maken, laat in slaap gevallen toen om vijf uur in de vroege ochtend haar mobieltje zich heel nadrukkelijk liet horen. Eerst wist ze niet waar dat geluid vandaan kwam, maar nadat ze uit een soort verdoving wakker te zijn geworden en zich los had gemaakt uit de verstrengeling van Mike, had ze dat verdraaide ding naast haar bed op de grond gevonden. De nachtzuster van het ziekenhuis belde met de droevige mededeling dat haar moeder net in haar slaap was overleden. “Gecondoleerd namens alle collega’s en het ziekenhuis. Doet u maar rustig aan, we zullen uw moeder afleggen en verzorgen, dan kunt u haar straks bezoeken.”

Geschokt had ze de verbinding verbroken en keek versuft neer op Mike die heel langzaam ook wakker werd. “Ze is net doodgegaan...,” mompelde ze. “Moet er straks heen...”. “Wat erg voor je! Gecondoleerd met het verlies

van je moeder” zei hij terug en sloeg een troostende arm om haar heen. Cindy was zo geschokt dat ze het nauwelijks opmerkte en na enige tijd was ze naar de badkamer gegaan om een koude douche te nemen en de sporen van de nacht van zich af te spoelen.

Nadat ze zich had aangekleed had ze de kop koffie genomen die Mike voor haar had gezet. Even later had hij haar een paar boterhammen gegeven die ze met lange tanden had opgegeten. “Je moet wat eten,” had hij gezegd “Na alles wat je gisteren hebt meegemaakt en dan vannacht en nu deze schok. Er moet vandaag veel geregeld worden.” Daar had Cindy nog helemaal niet bij stilgestaan en ze was geschrokken van de gedachte.

Haar lieve moeder was maar zevenenvijftig jaar oud geworden, de vrouw die zo van het leven genoot, met vriendinnen ging stappen, winkelde, graag reizen maakte en van haar baan als lerares intens genoot, zou ze nooit meer kunnen spreken, niet meer met haar kunnen praten over vrouwenzaken en liefdesperikelen, nooit meer samen naar de schoonheidsspecialiste...

De muziek stopte en een oude vriendin van haar moeder nam het woord in het crematorium “Balinkes” in Winterswijk. Ze sprak mooie woorden en eindigde met een mooi gedicht van Nico Scheepmaker: